

Schneider Electric/Commissie

T-351/03, Gerecht van Eerste Aanleg, 11 juli 2007, n.n.g., Aansprakelijkheid Europese Gemeenschap bij gebrekkige concentratiebeschikking Commissie (m.nt. mr. P.P.J. van Ginneken)¹

Het Gerecht heeft de Europese Gemeenschap veroordeeld tot vergoeding van schade wegens door de Commissie gemaakte fouten in een concentratiedossier. De schade-actie werd echter maar gedeeltelijk toegewezen. De materiële fouten van de Commissie zijn in casu niet onrechtmatig geacht. De procedurele fouten (schending van de rechten van de verdediging) zijn volgens het Gerecht wel onrechtmatig. Vervolgens oordeelt het Gerecht dat slechts een deel van de geclaimde schade een causaal verband heeft met de procedurele fouten. Hieronder wordt een vergelijking met de Nederlandse situatie gemaakt.

Feiten

De zaak kent een lange voorgeschiedenis. Op 10 oktober 2001 heeft de Commissie de overname verboden door Schneider van Legrand, beide zijn Franse producenten van elektrisch installatiemateriaal. Mede vanwege Franse regelgeving aangaande een openbaar bod was de bijzondere situatie dat Schneider inmiddels nagenoeg alle aandelen in Legrand had verworven. De Commissie heeft daarom tevens bij beschikking de ontvlechting van Legrand gelast.²

Op 13 december 2001 is Schneider tegen de beschikkingen van de Commissie in beroep gegaan bij het Gerecht van Eerste Aanleg. Gedurende de procedure bij het Gerecht, namelijk op 26 juli 2002, sloot Schneider een overeenkomst met Wendel/KKR aangaande verkoop van Legrand. Hierin werd overeengekomen dat de overdracht van Legrand kon worden uitgesteld tot 10 december 2002, in afwachting van het arrest van het Gerecht. Op 22 oktober 2002 heeft het Gerecht de beschikkingen van de Commissie op materiële en procedurele gronden vernietigd.³

De dag na de vernietiging heeft de Commissie de concentratieprocedure hervat, gedurende welke de Commissie

opnieuw bezwaren heeft geuit. Schneider heeft hierop de transactie opgegeven en Legrand op 10 december 2002 overgedragen aan Wendel/KKR. Op 10 oktober 2003 heeft Schneider bij het Gerecht een actie tegen de Europese Gemeenschap ingesteld wegens gederfde schade door de vernietigde beschikkingen van de Commissie, dit op grond van art. 288 EG-Verdrag (niet-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap). De schade werd door Schneider begroot op € 1,66 miljard.

Beoordeling Gerecht

Het Gerecht wijst de actie tot schadevergoeding van Schneider slechts gedeeltelijk toe, namelijk alleen voor wat betreft de procedurele fouten in de beschikkingen van de Commissie, en bij deze fouten slechts voor een deel van de geclaimde schade.

Het Gerecht geeft aan dat van onrechtmatigheid als noodzakelijk voor aansprakelijkheid pas sprake is indien de Commissie op 'duidelijke en ernstige wijze' de grenzen van haar bevoegdheid heeft geschonden. Een dergelijke schending is volgens het Gerecht niet het geval in de onderhavige beschikkingen voor wat betreft de materiële fouten. In de beoordeling door de Commissie van de mededingingsproblemen op de markten buiten Frankrijk zaten diverse onvolledigheden, gebreken en tegenstrijdigheden. Deze materiële fouten zijn echter niet voldoende ernstig, nu de mededingingsproblemen buiten Frankrijk niet dragend zijn voor de beschikkingen.

Daarentegen is volgens het Gerecht wel sprake van het op 'duidelijke en ernstige wijze' schenden van de grenzen van haar bevoegdheid bij de procedurele fouten van de Commissie. Dit betreft de schending van de rechten van de verdediging door bepaalde mededingingsproblemen in Frankrijk (portfolio-effecten) pas in de beschikking te vermelden in

¹ Pepijn van Ginneken is advocaat bij Brinkhof te Amsterdam.

² Beschikking van 10 oktober 2001, *Schneider/Legrand* (COMP/M.2283, PbEG 2004, L101, p. 1), en beschikking van 30 januari 2002, *Schneider/Legrand* (COMP/M.2283, n.g.).

³ Arrest van 22 oktober 2002, *Schneider Electric/Commissie* (T-310/01, Jur. II-4071), en arrest van 22 oktober 2002, *Schneider Electric/Commissie* (T-77/02, Jur. II-4201).

plaats van in de eerdere punten van bezwaar. De Commissie wordt aansprakelijk geacht voor de hierdoor ontstane schade.

Deze schade bestaat volgens het Gerecht ten eerste uit de door Schneider in het kader van de hervatte concentratieprocedure gemaakte kosten. Ten tweede bestaat deze uit het verlies dat Schneider heeft geleden bij de verkoop van Legrand door een uitstel te moeten bedingen voor de overdracht van Legrand aan Wendel/KKR.

Voor wat betreft de causaliteit van deze laatste schadepost is het Gerecht echter van oordeel dat deze schadepost gedeeltelijk aan Schneider zelf is te wijten. Het Gerecht komt tot dit oordeel omdat Schneider, voordat de Commissie een beschikking had gegeven, Legrand al had overgenomen en zij daarmee zelf het mededingingsrechtelijke risico van deze overname op zich heeft genomen.

Schneider moet het Gerecht binnen drie maanden informeren over de hoogte van de eerste schadepost. Een onafhankelijke deskundige zal de hoogte van de tweede schadepost vaststellen. De Commissie houdt hierbij rekening met een schade die slechts een fractie is van de aanvankelijk geclaimde schade.⁴

Commentaar

In dit arrest is de Gemeenschap voor het eerst, gedeeltelijk, veroordeeld tot vergoeding van schade wegens fouten in een concentratiedossier. Omdat de ingestelde schadeactie geen precedent kende, moest het Gerecht een aantal voorwaarden toepassen die zijn ontwikkeld in heel andere dossiers.

Het Gerecht heeft zich gebaseerd op vaste jurisprudentie, waaruit volgt dat voor het ontstaan van een niet-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap in de zin van art. 288 EG-Verdrag moet zijn voldaan aan drie voorwaarden, namelijk i) de onrechtmatigheid van het aan de instellingen verweten gedrag, ii) de realiteit van de geleden schade en iii) het bestaan van een causaal verband tussen dat gedrag en de geleden schade. Het Gerecht verwijst voor deze voorwaarden onder andere naar een aantal arresten die zien op de niet-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap in het kader van de marktordening voor landbouwproducten.⁵

Vervolgens heeft het Gerecht een invulling van deze voorwaarden gegeven in het onderhavige geval. Hieronder wordt ingegaan op de gegeven invulling van de voorwaarden van onrechtmatigheid en causaliteit. Daarna wordt een vergelijking met de Nederlandse situatie gemaakt.⁶

Onrechtmatigheid

De belangrijkste conclusie uit het arrest van het Gerecht voor wat betreft de invulling van de onrechtmatigheid is dat bij procedurele fouten de onrechtmatigheid vooralsnog makkelijker is vast te stellen dan bij materiële fouten.

Het Gerecht gaat eerst in op de ratio van de door haar toe te passen toets. Enerzijds dient de Commissie erop toe te zien dat concentratiebeschikkingen procedureel en inhoudelijk zorgvuldig tot stand komen. Anderzijds erkent het

Gerecht de beoordelingsmarge van de Commissie. Bovendien erkent zij de tijdsdruk en de complexe materie die concentratiezaken met zich meebrengen. Daarom dient de Commissie niet voor alle fouten aansprakelijk te zijn, omdat ze anders niet kan functioneren. Het Gerecht oordeelt vanwege deze omstandigheden dat van onrechtmatigheid pas sprake is indien de Commissie op 'duidelijke en ernstige wijze' de grenzen van haar bevoegdheid heeft geschonden. Deze toets sluit aan bij eerdere jurisprudentie, waaronder de zaak *Holcim* over kartelbeschikkingen.⁷

Ten eerste past het Gerecht deze toets inzake onrechtmatigheid toe op de fouten die zijn gemaakt bij de analyse van de markten buiten Frankrijk. Het Gerecht constateert dat zelfs zonder deze fouten de Commissie de onderhavige concentratie had dienen te verbieden, aangezien deze fouten op de markten buiten Frankrijk niet afdoen aan de geconstateerde mededingingsproblemen op de markten in Frankrijk. Daarom kan de schadeactie voorzover gebaseerd op de materiële fouten in de analyse van de markten buiten Frankrijk niet slagen.

Er is in het arrest van het Gerecht niet inhoudelijk naar de materiële fouten gekeken, simpelweg omdat ze zijn gemaakt in een analyse die niet dragend is voor de beschikkingen. Het Gerecht heeft zich dus niet specifiek uitgelaten over de vraag welke materiële fouten onrechtmatig zijn in de zin van art. 288 EG-Verdrag.

Voor wat betreft de mededingingsproblemen in Frankrijk (portfolio-effecten) is de schadeactie gebaseerd op een procedurele fout, namelijk dat deze mededingingsproblemen pas in de beschikking nader zijn gepreciseerd, in plaats van in de punten van bezwaar waarop Schneider haar aanbod van remedies had gebaseerd. Dit aanbod was destijds door de Commissie als onvoldoende oplossing voor de mededingingsproblemen op de Franse markt afgewezen.

Het Gerecht stelt voorop dat art. 18 lid 1 van de des tijds geldige Concentratieverordening expliciet bepaalt dat partijen in de gelegenheid moeten worden gesteld om hun standpunt naar voren te brengen over door de Commissie geconstateerde mededingingsproblemen. Het Gerecht wijst er bovendien op dat volgens art. 18 lid 3 de Commissie zijn verbodsbeschikkingen slechts mag baseren op mededingingsproblemen waarover partijen hun zienswijze hebben kunnen geven.⁸ Dit recht op verdediging wordt door het Gerecht als een fundamentele procedurele bepaling gezien in de procedure bij het concentratietoezicht. De schending van dit recht op verdediging kan volgens het Gerecht geen rechtvaardiging

4 Diverse persberichten van 11 juli 2007 die de voorlichter van de Commissie Jonathan Todd citeren.

5 Arrest van het Hof van 29 september 1982, *Oleifici Mediterranei/CEE*, 26/81, *Jur.* p. 3057, nr. 16; arrest van het Gerecht van 14 december 2005, *Beamglow/Parlement*, e.a., T-383/00, *Jur.* p. II-5459, nr. 95.

6 Vgl. hierover ook het redactioneel commentaar van *Actualiteiten Mededingingsrecht*, augustus 2007, p. 129-130.

7 Arrest van 19 april 2007, *Holcim/Commissie* (Zaak C-282/50 P, n.n.g.).

8 Verordening 4064/89 van 21 december 1989, *PbEG* L 395, p. 1.

vinden in de complexiteit van de analyse of de korte termijn, en is daarom onrechtmatig in de zin van art. 288 EG.

Het arrest van het Gerecht geeft met dit oordeel enig houvast voor wat betreft schendingen van procedurele rechten. Deze zullen al snel onrechtmatig worden geacht in de zin van art. 288 EG-Verdrag.

Causaliteit

De belangrijkste conclusie uit het arrest van het Gerecht voor wat betreft de invulling van de causaliteitsvoorwaarde is dat deze zeer strikt wordt toegepast door het Gerecht. Deze strikte toepassing door het Gerecht volgt met name uit de beoordeling van de schadeclaims die het Gerecht niet heeft toegewezen.

De belangrijkste schadeclaim van Schneider betrof het verschil tussen de prijs waarvoor Schneider de aandelen in Legrand aanvankelijk heeft gekocht en de prijs waarvoor ze deze aandelen uiteindelijk heeft verkocht in december 2002. Het Gerecht verwierp deze claim, omdat de claim gebaseerd was op de onjuiste premisse dat de Commissie een goedkeurende beschikking ten aanzien van de concentratie zou hebben gegeven als zij niet het recht van Schneider had geschonden om te worden gehoord. Deze schending betekende volgens het Gerecht niet dat de economische analyse van de Franse markten door de Commissie sowieso onjuist was.

Ten tweede heeft het Gerecht de schadeclaim afgewezen die zag op het 'verlies van een kans' om de concentratie goedgekeurd te krijgen. Schneider had verdedigd dat als het had geweten van de mededingingsrechtelijke bezwaren van de Commissie ten aanzien van de Franse markten, ze een pakket van remedies had kunnen aanbieden op grond waarvan de concentratie goedgekeurd had kunnen worden. Het Gerecht verwierp deze redenering. Het bepalen van de omvang en haalbaarheid van de noodzakelijke desinvesteringen die vereist zou zijn geweest als remedie was achteraf onmogelijk. Bovendien heeft het Gerecht opgemerkt dat de omvang van de noodzakelijke desinvesteringen de gehele transactie onaantrekkelijk had kunnen maken, hetgeen zou kunnen hebben geleid tot het opgeven van de transactie.

Ten derde heeft het Gerecht de claim van Schneider afgewezen die zag op de synergieën die het gevolg zouden zijn geweest van een goedgekeurde concentratie. Ook hier heeft het Gerecht opgemerkt dat een beschikking die de transactie zou goedkeuren niet zeker was bij afwezigheid van de procedurele fouten waarvoor de Commissie aansprakelijk is.

De Gemeenschap moet volgens het Gerecht echter wel een vergoeding aan Schneider betalen voor twee andere schadeposten, die voldoende causaal verband hebben met de procedurele gebreken. Ten eerste hebben de gebrekkige beschikkingen van de Commissie ertoe geleid dat de Commissie de concentratieprocedure moest heropenen waardoor Schneider extra kosten moest maken. Ten tweede heeft Schneider een voorwaardelijk uitstel moeten bedingen in de verkoopovereenkomst van de aandelen Legrand aan Wendel/KKR. Het Gerecht oordeelde dat de vermindering van de verkoopprijs, die het gevolg was van dit uitstel, vergoed dient te worden.

Bij deze tweede schadepost blijkt echter andermaal dat het Gerecht de causaliteitsvoorwaarde zeer strikt toepast. Het Gerecht overwoog dat Schneider zelf heeft bijgedragen aan deze schadepost. Schneider heeft volgens het Gerecht zelf het mededingingsrechtelijke risico genomen door de aandelen in Legrand reeds te verwerven voordat de Commissie een beschikking had kunnen geven over de concentratie. Het moeten doorverkopen is het gevolg van deze vroegtijdige verkrijging.

De 'eigen schuld' redenering van het Gerecht is een erg harde conclusie jegens Schneider gezien het feit dat de Franse regelgeving inzake een openbaar bod die destijds geldig was, het aan partijen verplichtte om na het doen van een openbaar bod de aandelen te verkrijgen als ware er reeds een goedkeurende beschikking van de Commissie. De enige oplossing voor Schneider was daarom geweest om reeds een concentratieprocedure te doorlopen voorafgaand aan haar openbaar bod, hetgeen allerlei andere risico's mee had gebracht zoals concurrerende biedingen.

Vergelijking met Nederlandse situatie

Een vergelijking van de voorwaarden voor aansprakelijkheid van de Commissie met de voorwaarden voor aansprakelijkheid van de NMa levert op dat er enkele relevante verschillen bestaan, waardoor het wellicht makkelijker is in Nederland een schadeactie te doen slagen.

Over de aansprakelijkheid voor gebrekkige NMa-besluiten is nog geen rechterlijke uitspraak, zoals het arrest van het Gerecht.⁹ Wel kan de invulling van de voorwaarden voor aansprakelijkheid op grond van art. 6:162 BW (onrechtmatigheid, toerekenbaarheid, schade, causaliteit en relativiteit) worden afgeleid uit de voorwaarden voor aansprakelijkheid bij onrechtmatige overheidsdaad.

Indien een besluit door de administratieve rechter is vernietigd, staat de onrechtmatigheid in de zin van art. 6:162 BW in beginsel vast. Als een besluit aan de administratieve rechter is voorgelegd, dan dient de civiele rechter uit te gaan van de juistheid van de in die procedure gegeven beslissing, ook wanneer slechts een beperkte toetsing heeft plaatsgevonden.¹⁰

Voor de toerekenbaarheid van de onrechtmatige daad geldt dat als een besluit door de administratieve rechter is vernietigd, de schuld van de overheid daarmee in beginsel ook vaststaat. Dat de administratieve rechter daarbij bijvoorbeeld is uitgegaan van een andere dan de voordien gangbare rechtsopvatting, komt krachtens verkeersopvattingen voor rekening van de overheid. Zelfs wanneer de overheid geen enkel verwijt treft, wordt aangenomen dat de onrechtmatige gedraging in beginsel voor rekening van de overheid komt.¹¹

⁹ Wel is er rechtspraak over aansprakelijkheid voor persberichten van de NMa, vgl. Hof Den Haag 24 februari 2005, *Accell e.a./Staat*, (NJF 2005, 178).

¹⁰ HR 24 februari 1984, *St. Oedenrode/Driessen* (NJ 1984, 669), en HR 28 mei 1999, *Staat/Transol* (NJ 1999, 508).

¹¹ HR 31 mei 1991, *Van Gog/Nederweert* (NJ 1993, 112), HR 1 juli 1993, *Staat/NCB* (NJ 1995, 150), en HR 17 december 1999, *Castricum/Fatels* (NJ 2000, 88).

Een iets andere situatie, die zich niet bij besluiten inzake concentraties maar wel bij besluiten inzake kartels of misbruik van machtspositie kan voordoen, bestaat wanneer een besluit wordt vernietigd in de bezwaarfase.¹² Wanneer een besluit van een bestuursorgaan op grond van een daartoe gemaakt bezwaar door dat bestuursorgaan wordt herroepen, zal het onder andere van de redenen die daartoe hebben geleid afhangen of het primaire besluit onrechtmatig is in de zin van art. 6:162 BW. Onrechtmatigheid van het primaire besluit staat in beginsel echter vast indien het primaire besluit berust op een onjuiste uitleg van de wet. In dat geval geldt ook dat de onrechtmatige daad aan het betrokken overheidslichaam moet worden toegerekend.¹³

In beide gevallen, namelijk zowel bij vernietiging van een besluit in beroep als bij herroeping van een besluit in bezwaar, zal de onrechtmatigheid van een gebrekkig NMa-besluit alsmede de toerekenbaarheid dus veel sneller worden aangenomen dan bij een gebrekkige Commissiebeschikking. Voor dit laatste moet er immers blijken het arrest van het Gerecht ook nog een 'duidelijke en ernstige fout' zijn.

Wil een schadeactie op grond van art. 6:162 BW slagen, dan dient ook nog aan de overige voorwaarden voor aansprakelijkheid (schade, causaliteit en relativiteit) te worden voldaan. De voorwaarden van schade en causaliteit lijken vergelijkbaar te zijn met die zoals gesteld voor non-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap voor gebrekkige beschikkingen van de Commissie in het arrest van het Gerecht. Wat dan nog overblijft is de voorwaarde van de relativiteit.

Relativiteit

De in art. 6:163 BW neergelegde voorwaarde van relativiteit stelt een extra eis aan een actie uit onrechtmatige daad in het geval van een gebrekkig NMa-besluit. Het artikel bepaalt dat, voor een succesvolle actie uit onrechtmatige daad, de geschonden norm moet strekken 'ter bescherming tegen de schade zoals de benadeelde die heeft geleden'. Het relativiteitsvereiste is op gelijke wijze van toepassing op onrechtmatige gedragingen van particulieren en op onrechtmatige besluiten door de overheid.

Relevant is de recente rechtspraak omtrent het relativiteitsvereiste bij onrechtmatige besluiten in het kader van toezicht.¹⁴ In het arrest *Duwbak Linda* is door de Hoge Raad van belang geacht dat een voorschrift inzake toezicht op de veiligheid van schepen

'niet de strekking heeft een in beginsel onbeperkte groep van derden te beschermen tegen de vermogensschade die op een vooraf veelal niet te voorziene wijze kan ontstaan'.

In casu werd schade geclaimd door een derde na aanvaring met een ten onrechte goedgekeurd schip. Dit arrest is wel uitgelegd als 'een rem op een te ver doorschieten van de aansprakelijkheid van de overheid'.¹⁵

Zo gezien hebben het arrest van het Gerecht en het arrest *Duwbak Linda* dezelfde ratio, namelijk het voorkomen dat de overheid niet meer kan functioneren vanwege een stortvloed aan schadeclaims. In het arrest van het Gerecht spelen met name beleidsmatige overwegingen ten aanzien van de nodige beoordelingsmarge bij toezicht op de mededinging een rol. De vraag is of deze overwegingen ook een rol zullen spelen bij de invulling van het relativiteitsvereiste bij gebrekkige besluiten van de NMa.

Die invulling zou het volgende beeld kunnen opleveren. Van bepaalde procedurele voorschriften, zoals het recht om gehoord te worden als in het arrest van het Gerecht aan de orde, zal mogen worden aangenomen dat deze strekken ter bescherming tegen schade van partijen. In dit opzicht lijkt een actie als die in het arrest van het Gerecht aan de orde, ook in Nederland succes te kunnen hebben.

Er is echter ook een aantal aanwijzingen dat bij schending van materiële voorschriften succes mogelijk is in Nederland. Hartkamp overweegt dat bij een wetsvoorschrift dat materie regelt waarbij private belangen van burgers zijn betrokken, een strekking die aan de burger geen aanspraak tegen de overheid geeft, niet voor de hand ligt.¹⁶ Bij concentratiecontrole zullen de belangen van de meldende partijen altijd betrokken zijn. Bovendien is bij een verboden concentratie de groep van benadeelden niet zo onvoorzienbaar als het geval was in het arrest *Duwbak Linda*.

Daarbij komt nog dat bij afwezigheid van relativiteit de zogenaamde 'correctie-Langemeijer' kan worden toegepast. Deze correctie houdt in dat de schending van een wetsvoorschrift door de overheid een rol kan spelen bij de beoordeling of de overheid vanwege een schending van een zorgvuldigheidsnorm aansprakelijk is.¹⁷ Dit zou bijvoorbeeld kunnen spelen wanneer de NMa het vertrouwen heeft gewekt een bepaalde mededingsanalyse te zullen toepassen.

Ten slotte is hier ook nog een overweging uit het arrest van het Gerecht in de zaak *Schneider/Commissie* relevant. Het Gerecht overweegt in randnummer 130 van het arrest dat er inderdaad voorschriften zijn aangaande de concurrentiële analyse, die ertoe strekken om aan particulieren rechten te verlenen. Welke voorschriften dit zijn, wordt door het Gerecht helaas niet aangegeven.

(Voorlopig) slot

Het arrest van het Gerecht laat nog veel vragen open over de voorwaarden die gelden voor non-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschap voor beschikkingen over mededinging. Dit geldt voor de invulling van het begrip 'duidelijke en ernstige fout', en dan met name in het geval

12 Tegen concentratiebesluiten staat beroep zonder bezwaarfase open, zie art. 93 lid 2 Mw.

13 HR 20 februari 1998, *B./Staat* (NJ 1998, 526).

14 Vgl. met name HR 7 mei 2004, *Duwbak Linda* (NJ 2006, 281) en HR 13 oktober 2006, *Vie d'Or* (LJN AW2077).

15 Vgl. A.A. van Rossum, 'Civielrechtelijke aansprakelijkheid voor overheids-toezicht', *Handelingen Nederlandse Juristen-Vereeniging* 2005-I, p. 71.

16 Asser Hartkamp 4-III, nr. 104, met verwijzing naar rechtspraak en literatuur.

17 Asser Hartkamp 4-III, nr. 102.

van een beschikking met materiële gebreken. Wellicht dat twee uitspraken in de toekomst een aantal vragen zullen beantwoorden. Ten eerste heeft de Commissie inmiddels bij het Hof hoger beroep ingesteld tegen het arrest van het Gerecht, onder andere met het argument dat het Gerecht een onjuiste uitleg heeft gegeven van het begrip 'duidelijke en ernstige fout' (maar dan bij haar toetsing van de procedurele gebreken).¹⁸ Ten tweede is bij het Gerecht tevens een schadeactie ingesteld in een andere zaak waarbij een verbodsbeschikking van de Commissie inzake een concentratie is vernietigd, te weten de beschikking *Airtours/First Choice*.¹⁹ Deze beschikking is vernietigd vanwege enkel materiële gebreken. Het Gerecht lijkt zich in deze zaak dus hoe dan ook nader te moeten uitlaten over het begrip 'duidelijke en ernstige fout' in het geval van een beschikking met materiële gebreken.

18 Persbericht Europese Commissie van 6 augustus 2007, te vinden op www.europa.eu.

19 Beschikking van 22 september 1999, *Airtours/First Choice* (COMP/M. PbEG 2000, L93, p. 1).